

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **Edko.cz s.r.o.**, sídlem Kelč 269, zastoupená JUDr. Ing. Pavlem Bürgerem, advokátem, sídlem Šrobárova 2002/40, Praha 10, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Zlínský kraj**, sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v předepsání částky úroků ze zadržených nadměrných odpočtů na osobní daňový účet žalobkyně s datem 29. 3. 2021, zatížení osobního daňového účtu žalobkyně částkami úroků z prodlení z nedoplatku na dani a částkou exekučních nákladů a nepředepsání těchto částek zpět na osobní daňový účet žalobkyně, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2023, č. j. 31 Af 71/2021-79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyni byl žalovaným jako správcem daně přiznán úrok ze zadrženého nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty (za zdaňovací období červenec až listopad 2014 a březen 2015). Žalovaný tento úrok předepsal na osobní daňový účet žalobkyně, a to ke dni 24. 4. 2018 (za zdaňovací období listopad 2014), ke dni 2. 5. 2018 (za zdaňovací období březen 2015) a ke dni 9. 5. 2018 (za zbývajících zdaňovacích období). Odvolací finanční ředitelství jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 26. 3. 2021,

č. j. 11342/21/5300-22444-713021, změnilo rozhodnutí žalovaného tak, že částku přiznaného úroku navýšilo, a to v reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 445/2019-47, č. 4055/2020 Sb. NSS. Rozdíl mezi výší úroku přiznaného rozhodnutími žalovaného a rozhodnutím o odvolání žalovaný předsal na osobní daňový účet žalobkyně ke dni 29. 3. 2021 a převedl jej na úhradu daňového nedoplatku.

[2] Žalobkyně se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem domáhala, aby Krajský soud v Brně vyslovil, že předsání navýšené částky úroku ze zadržného odpočtu daně z přidané hodnoty ke dni 29. 3. 2021 bylo nezákonným zásahem. Žalobkyně taktéž požadovala, aby krajský soud určil, že navýšení úroků rozhodnutím o odvolání měl žalovaný zaznamenat na osobní daňový účet žalobkyně zpětně ke dni 24. 4. 2018, ke dni 2. 5. 2018 a ke dni 9. 5. 2018. Zpětné předsání úroků by dle žalobkyně vedlo k tomu, že by se snížil její daňový nedoplatek. Žalobkyně proto současně požadovala, aby krajský soud deklaroval jako nezákonný zásah též zatížení jejího osobního daňového účtu částkou úroku z prodlení z nedoplatku na dani a částkou exekučních nákladů, které by jí v případě zpětného předsání navýšené částky úroků ze zadržného odpočtu nevznikly. Tyto částky žádala žalobkyně předsat zpět (vrátit) na osobní daňový účet.

[3] Krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví podanou žalobu zamítl. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že zásahem může být chybná evidence na osobním daňovém účtu daňového subjektu, která neodpovídá rozhodnutím, ze kterých zapisované údaje vyplývají. V případě žalobkyně však k takové situaci nedošlo. Částku představující rozdíl mezi úrokem přiznaným rozhodnutími žalovaného a rozhodnutím o odvolání žalovaný předsal na osobní daňový účet žalobkyně k datu právní moci rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství o odvolání, tedy k datu 29. 3. 2021. V této souvislosti krajský soud uvedl, že správce daně nemůže otálet s předsáním úroku po neomezeně dlouhou dobu. Úrok ze zadržného odpočtu v konkrétní částce však může na osobní daňový účet předsat až na základě konkrétního vydaného rozhodnutí, nikoli zpětně. Krajský soud nepochybně, že žalovaný na výši úroku ze zadržného odpočtu nejprve nesprávně aplikoval § 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020, který dle judikatury Nejvyššího správního soudu z hlediska výše úročení odporoval směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty. Chybný výpočet úročení nicméně nemohl vést k tomu, že správnou výši úroku mohl žalovaný na osobní daňový účet žalobkyně předsat zpětně, s účinky do minulosti.

[4] Za nezákonný zásah krajský soud nepovažoval ani úrok z prodlení či náklady daňové exekuce. V době jejich vzniku žalovaný u žalobkyně evidoval daňový nedoplatek, a to až do okamžiku předsání navýšeného úroku ze zadržného odpočtu dle rozhodnutí o odvolání. Žalovaný se dle krajského soudu v tomto ohledu pochybení nedopustil, neboť v době účtování úroku z prodlení i exekučního vymáhání dlužné daně postupoval dle aktuálního stavu na osobním daňovém účtu žalobkyně. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, dle které spoléhala na přiznání úroku ze zadržného odpočtu ve vyšší částce, což by vedlo k úhradě jejího nedoplatku na dani. V této souvislosti v napadeném rozsudku uvedl, že dlužná daň se řízení ve věci úroku ze zadržného odpočtu za jiná zdaňovací období netýkala. Žalobkyně proto měla dlužnou daň uhradit a nevyčkávat na výsledek jiného řízení. Vznikla-li jí přesto postupem žalovaného škoda, je možno se jí dle

pokračování

krajského soudu domáhat dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Setrvala na svém závěru, že jí žalovaný neměl navýšenou částku úroku za zadrženého odpočtu na osobní daňový účet předepsat až ke dni právní moci rozhodnutí o odvolání (tedy ke dni 29. 3. 2021), nýbrž tak měl učinit zpětně k datům, ke kterým jí úrok předepsal žalovaný, byť původně v nesprávné výši (24. 4. 2018, 2. 5. 2018 a 9. 5. 2018). Pokud by žalovaný tímto způsobem postupoval, stěžovatelce by nevznikl daňový nedoplatek, ze kterého jí jednak nabíhal úrok z prodlení, a dále by jí nevznikly náklady související s exekucí vymáháním tohoto nedoplatku.

[6] Dle stěžovatelky existují pouze tři možnosti nápravy takto vzniklého nezákonného stavu. První možností je náhrada újmy dle zákona č. 82/1998 Sb., což však stěžovatelka pokládá za problematické. Druhou možností je přiznání tzv. úroku z úroku jako kompenzace dlouhotrvajícího řízení o přiznání úroku ze zadrženého odpočtu. Toto řízení je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 7 Afs 14/2024 a dosud není skončeno. Třetí možností je náhrada v rovině správní, a to formou žádosti o úpravu v evidenci daní ve smyslu provedení opravy dat splatnosti přiznaného úroku s následným zpětným předepsáním dříve odepsané částky úroku z prodlení a nákladů exekuce, což stěžovatelka učinila předmětem nynějšího řízení. Stěžovatelka se domáhá aplikace třetí možnosti, neboť újma vzniklá v režimu veřejného práva by se měla v tomto režimu také kompenzovat, nikoli spor odsouvat do občanskoprávního řízení vedeného podle zákona č. 82/1998 Sb.

[7] Stěžovatelka dále odkázala na § 254a odst. 4 daňového řádu účinného v roce 2018, dle kterého měl žalovaný úrok z daňového odpočtu předepsat do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o stanovení daňového odpočtu. Pokud žalovaný tuto lhůtu nedodržel, dostal se do prodlení. Úrok ve správné výši náležel stěžovatelce od počátku, proto jí měl být přiznán v uvedené lhůtě. Zpětnému předepsání úroku zároveň dle stěžovatelky nebrání žádné zákonné ustanovení. Závěr krajského soudu je proto nesprávný, vychází-li z předpokladu, že žalovaný nebyl vázán žádnou lhůtou k předepsání úroku. Stěžovatelka se domnívá, že postup žalovaného a krajského soudu zasáhl do jejích práv zaručených Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Zároveň sám žalovaný první část úroku ze zadrženého odpočtu předepsal zpětně, proto stěžovatelka zpochybnila závěr krajského soudu o nesprávnosti tohoto postupu. Žalovaný měl i v ostatních případech postupovat shodným způsobem.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl, že ke zpětnému předepsání úroku ze zadrženého odpočtu není dán zákonný důvod. K předpisu může dojít až tehdy, je-li výše úroku ze zadrženého odpočtu postavena najisto, tzn. nejdříve okamžikem vydání podkladového rozhodnutí. Žalovaný rovněž souhlasil se závěrem krajského soudu, že důvodem stanovení úroku z prodlení a vzniku exekučních nákladů byl výhradně stěžovatelčin přístup, která neuhradila daňovou povinnost řádně a včas.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Na úvod Nejvyšší správní soud nejprve pro úplnost připomíná, že rozhodnutí o námitce daňového subjektu směřující proti stavu osobního daňového účtu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a je ze soudního přezkumu vyloučeno podle § 70 písm. a) s. ř. s. (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č. j. 9 Afs 285/2019-32, nebo ze dne 18. 3. 2021, č. j. 2 Afs 87/2019-26). Nejvyšší správní soud přesto ve své judikatuře připustil, že i samotná evidence daní na osobním daňovém účtu může v určitých případech zasáhnout do veřejných subjektivních práv daňového subjektu, a tudíž proti ní musí existovat možnost soudní ochrany. To však platí pouze za situace, v níž daňový subjekt již nemá jiný prostředek obrany. V takovém případě může daňový subjekt proti evidenci daní na osobním daňovém účtu, nemá-li k dispozici jiný prostředek obrany, brojit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 Afs 251/2015-34). Jediným plausibilním tvrzením ve věci evidence údajů na osobním daňovém účtu, jež by zakládalo přípustnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, je tvrzení o nesouladu stavu osobního daňového účtu daňového subjektu s jeho daňovými povinnostmi stanovenými rozhodnutími správce daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2022, č. j. 3 Afs 220/2021-29).

[11] V nyní souzené věci stěžovatelka namítala, že žalovaný údaje evidoval k nesprávnému datu, tedy zpochybňovala soulad osobního daňového účtu s vydanými rozhodnutími z hlediska časové účinnosti zaznamenávaných údajů. Stěžovatelka tak uplatnila plausibilní tvrzení směřující proti evidenci údajů na jejím osobním daňovém účtu. Krajský soud se proto správně jí podanou žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného věcně zabýval.

[12] Předmětem sporu je v nyní projednávaném případě otázka, zda lze údaje evidované na osobním daňovém účtu daňového subjektu měnit se zpětnou účinností (*ex tunc*), konkrétně zda bylo možné ve stěžovatelčině případě výši úroku ze zadrženého odpočtu změněnou rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství o odvolání předepsat na osobní daňový účet až k okamžiku právní moci změnového odvolacího rozhodnutí (tedy k okamžiku provedení záznamu do evidence dne 29. 3. 2021), anebo zda mělo k předpisu úroků dojít se zpětnou účinností (k datům v minulosti).

[13] Dle § 149 odst. 1 daňového řádu *správce daně vede evidenci daní, kde zaznamenává stanovení daně, vznik, splnění, popřípadě jiný zánik daňových povinností, a z toho vyplývající přeplatky, nedoplatky a případné převody. Tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech.* Osobní daňový účet je veden pro jednotlivé daňové subjekty odděleně za každý druh daně (§ 149 odst. 2 daňového řádu).

[14] Podle § 254a odst. 4 daňového řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2020) *správce daně předepíše úrok z daňového odpočtu na osobní daňový účet do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o stanovení daňového odpočtu. Vznikne-li tak vratitelný přeplatek, vrátí jej současně s vrácením daňového odpočtu.*

pokračování

[15] Dle § 251c odst. 3 daňového řádu (účinného od 1. 1. 2021) *úrok hrazený správcem daně, u kterého pominuly podmínky pro jeho vznik, předepíše správce daně do evidence daní.*

[16] Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací činnosti již charakterem osobního daňového účtu zabýval. Evidence daní zachycuje informace související s jednotlivými daňovými povinnostmi, a to jak v rovině nalézací, tak v rovině platební. Nelze v ní evidovat daňové povinnosti, které existují pouze v latentní podobě a nebyly správcem daně určeny. *„Evidenci daní je tak nutno chápat jako postup správce daně, jehož účelem je evidování daňových povinností na jednotlivých osobních daňových účtech daňových subjektů, nebo též výstup, který tímto postupem vzniká, tedy soubor evidovaných informací, který má zákonem vymezenou formu osobních daňových účtů. Záznamy na osobních daňových účtech poskytují přehled o stavu splatných daňových pohledávek, z něhož je patrné, zda má daňový dlužník evidovány nedoplatky nebo přeplatky. (...) Má tedy výhradně evidenční charakter a stav osobního daňového účtu daňového poplatníka je výsledkem nalézací a rozhodovací činnosti správce daně“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 Afs 251/2015-34). Evidenci informací na osobním daňovém účtu nevznikají, nezanikají, nemění se, ani se daňovému subjektu závazně neurčují žádná práva či povinnosti. Práva a povinnosti závazně stanovují rozhodnutí orgánů daňové správy a údaje na osobním daňovém účtu jsou pouze jejich odrazem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2022, č. j. 3 Afs 220/2021-29).

[17] Byla-li např. daňovému subjektu pravomocně vyměřena daň, projeví se změna v evidenci k datu právní moci rozhodnutí správce daně (nejdříve k okamžiku vydání rozhodnutí). Je-li pravomocně stanovená daň posléze podrobena soudnímu přezkumu a dojde-li ke zrušení vydaného správního rozhodnutí, které daň pravomocně stanovilo, projeví se tato změna opět na osobním daňovém účtu, avšak až od okamžiku nabytí právní moci rozsudku soudu. Provádění zápisů zpětně (k datu v minulosti) by odporovalo bezprostřednosti a aktuálnosti evidence vedené na osobním daňovém účtu. Správce daně a daňový subjekt by při přijetí opačného výkladu neměli při nahlédnutí do osobního daňového účtu nikdy postaveno najisto, že v budoucnu nedojde ke zpětné změně zachyceného stavu. S tím se pojí i následek v té podobě, že by např. nebylo možné vydat spolehlivý výkaz nedoplatků, který je exekučním titulem, či rozhodnout o vratitelném přeplatku, neboť by nebylo postaveno najisto, zda v budoucnu (avšak se zpětnou účinností) nedoplatek či přeplatek nezanikne. Takový přístup by zjevně představoval značnou nejistotu na straně správce daně i daňového subjektu a vedl by k narušení smyslu a účelu vedení osobního daňového účtu jakožto aktuální evidence.

[18] Na základě těchto obecných východisek Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení nyní projednávaného případu. Stěžovatelka se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem domáhala, aby žalovaný údaje na jejím osobním daňovém účtu zaevidoval se zpětnou účinností ke konkrétním datům v minulosti. Krajský soud s odkazem na právní úpravu předepisování úroku ze zadrženého odpočtu dovedl, že žalovaný tímto způsobem postupovat nemohl. Se závěrem, že tak daňové orgány postupovat nemohly, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. V této souvislosti je však zároveň třeba dílčím způsobem korigovat odůvodnění rozsudku krajského soudu, neboť právní úprava předepisování úroku ze zadrženého odpočtu není v tomto ohledu rozhodující. Dle § 254a odst. 4 daňového řádu (ve znění do 31. 12. 2020) byl správce daně povinen úrok předepsat do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o stanovení daňového

odpočtu. Od 1. 1. 2021 daňový řád již konkrétní lhůtu k předepsání úroku neupravoval. Pro posouzení případu stěžovatelky je nicméně nerozhodné, která právní úprava předepisování úroku ze zadržovaného odpočtu dopadá na její případ. I úprava § 254a odst. 4 daňového řádu (ve znění do 31. 12. 2020) totiž určovala výhradně lhůtu, v níž byl správce daně povinen úrok ze zadržovaného odpočtu předepsat, tedy stanovila pouze, do kdy měl správce daně provést záznam na osobní daňový účet. Dále však již nestanovila, zda mohl být tento záznam do evidence proveden se zpětnými účinky, čehož se domáhá stěžovatelka. Vzhledem k tomu, že daňový řád časové účinky zápisu neupravuje, bylo nutno při řešení této otázky dle Nejvyššího správního soudu vyjít z výše popsané podstaty a charakteru osobního daňového účtu.

[19] Jak již bylo uvedeno, osobní daňový účet představuje evidenci poskytující přehled o stavu splatných daňových pohledávek, z něhož je patrné, zda má daňový subjekt evidován nedoplatek nebo přeplatek. Osobní daňový účet lze připodobnit k bankovnímu účtu, na kterém se průběžně evidují příchozí a odchozí platby, přičemž v konkrétní okamžik lze vždy určit, zda na bankovním účtu jsou disponibilní prostředky nebo dluh. Rovněž na osobním daňovém účtu lze v konkrétní okamžik určit, zda má na něm daňový subjekt evidován přeplatek či daňový nedoplatek. Charakter osobního daňového účtu tedy spočívá v jeho bezprostřednosti. V této konkrétní věci rozhodnutí zpětné účinky nestanovilo, a tedy nepřipadaly v úvahu zpětné účinky zápisu. Změny na osobním daňovém účtu se tak v nyní posuzovaném případě správně projeví s účinky *ex nunc*.

[20] Provedení záznamů do evidence s účinky *ex nunc* není dle Nejvyššího správního soudu ani v rozporu s Listinou. Výklad předestřený krajským soudem i Nejvyšším správním soudem odpovídá podstatě osobního daňového účtu vymezené právní úpravou. Nejedná se proto o uplatňování státní moci mimo zákonný rámec, a tedy ani o porušení čl. 2 odst. 2 Listiny. Nedochozí rovněž k zásahu do práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny), neboť osobní daňový účet má výhradně evidenční charakter. Práva a povinnosti daňových subjektů jsou závazně stanovena a určována vydanými rozhodnutími finančních orgánů, údaje na osobním daňovém účtu jsou pouze jejich odrazem ve vedené evidenci. Do práva vlastnit majetek tak mohou v daném případě zasahovat konkrétní rozhodnutí, kterými byla stěžovatelce stanovena daňová povinnost, nikoli sama evidence na jejím osobním daňovém účtu.

[21] Na tomto závěru nic nemění ani konkrétní postup žalovaného v daném případě. Stanovení úroku ze zadržovaného odpočtu ve správné výši a jeho předepsání na osobní daňový účet skutečně trvalo žalovanému po značnou dobu. Žalovaný také při předepisování úroku postupoval nejednotně, což mu v napadeném rozsudku důvodně vytkl již krajský soud. Ani shledané pochybení žalovaného však nic nemění na výkladu učiněném Nejvyšším správním soudem ve shodě s krajským soudem, který vychází z podstaty evidence údajů na osobním daňovém účtu. Správce daně mohl údaje na osobní daňový účet předepsat na podkladě pravomocného rozhodnutí o stanovení daně, do té doby rozhodnutí nevyvolává právní účinky a zároveň zapisovaný údaj (daň či úrok) a jeho výše nejsou postaveny najisto.

[22] Ve shodě s krajským soudem Nejvyšší správní soud také doplňuje, že úrok z prodlení i náklady exekuce, jejichž odstranění (vrácení) se stěžovatelka domáhá, se netýkají postupu finančních orgánů v řízení o úroku ze zadržovaného odpočtu. Pokud žalovaný stěžovatelce pravomocně stanovil daň, bylo její povinností pravomocnou daň

pokračování

v zákonné lhůtě uhradit. Své povinnosti se stěžovatelka jako plátce DPH nemohla zbavit odkazem na jiné řízení, které by případně mohlo ovlivnit výši daňového nedoplatku. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, existenci daňového nedoplatku či přeplatku je třeba posuzovat ke konkrétnímu datu, kdy je o nich rozhodováno. Finanční orgány v takovém případě vycházejí z aktuální evidence na osobním daňovém účtu daňového subjektu. Jelikož stěžovatelka byla povinna v konkrétní lhůtě uhradit daň, avšak neučinila tak, byla povinna nést důsledky svého jednání v podobě vzniku úroku z prodlení či nákladů daňové exekuce.

[23] V neprospěch stěžovatelčiny argumentace v tomto ohledu svědčí i úprava úroků, které správce daně hradí daňovým subjektům. Dle § 251c odst. 1 daňového řádu správce daně hradí daňovým subjektům úrok z vratitelného přeplatku, z nesprávně stanovené daně a z daňového odpočtu. Tyto úroky mají kompenzovat škodu či dodatečné náklady, které daňovému subjektu vzniknou právě chybným či pozdním jednáním správce daně. Je tedy patrné, že daňový řád pozdní či chybné jednání správce daně kompenzuje finanční náhradou (úroky). K uvedenému však nemůže sloužit provádění zpětných změn údajů na osobním daňovém účtu, kterou daňový řád výslovně neupravuje.

[24] Nejvyšší správní soud tak ve shodě s krajským soudem shrnuje, že stěžovatelka byla povinna pravomocně stanovenou daň uhradit a neměla spoléhat na možné přiznání vyšší částky úroku ze zadrženého odpočtu v jiném řízení. Případné zvýšené náklady spojené s plněním této povinnosti (související s tím, že by si stěžovatelka z důvodu zadrženého odpočtu např. byla nucena finanční prostředky potřebné k úhradě daně půjčit) jí kompenzují přiznané úroky, zejména úrok ze zadrženého odpočtu. Pokud by však i přes přiznané úroky stěžovatelka měla za to, že jí vznikla škoda, kterou by výše přiznaných úroků nepokrývala, k odškodnění slouží řízení dle zákona č. 82/1998 Sb., jak správně uvedl krajský soud. Je tedy zřejmé, že právní úprava obsažená v daňovém řádu směřuje k tomu, aby se škoda způsobená postupem správce daně kompenzovala primárně prostřednictvím přiznaných úroků. Pokud by se však daňový subjekt „necítil“ plně uspokojen náhradou (úroky) poskytovanou dle daňového řádu, má možnost se případných nároků domáhat v řízení dle zákona č. 82/1998 Sb.

[25] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud stěžovatelka odkazovala na možné přiznání úroku z úroku jako kompenzace dlouhotrvajícího řízení o přiznání úroku ze zadrženého odpočtu, je tato otázka předmětem samostatného řízení, jež je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 7 Afs 14/2024. V tomto řízení se Nejvyšší správní soud touto otázkou nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tak neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobkyně nemá právo na

náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu